

הוא היה כוכב „שעה טובה” — כעת הוא מנחה לכרונסחתו מכירות פומביות ונשפים. במלאת שנה להתכרתו הסנסציונית מהטלוויזיה הוא עורך חשבון עם עצמו וסביבתו

שאבא שלה זה הזמן ואמא שלה זה מונטה-קארלו שו.
טוקישו היא תוכנית שהיא מועדון, שהאווירה בו נקבעת על פי האופי של המארח, וזה מתחיל במגולוגיה הפתיחה ונגמר בכל הרמת-גבה שלו. אני חושב שבוערים שלי בחמאם הגעתי לזה, וזה היה מאוד חשוב לביטחון העצמי שלי, משום שאחד הרברים שקור לי בשעה טובה הוא שהאנשים שעברו איתי, הצליחו לאט לאט ולא מרוע לב, לשכנע אותי שאולי אני לא מסוגל להנחות טוקישו.

אני שמח שעזבתי את התוכנית ממש בדרקה לפני 12, לפני ששוכנעתי סופית כי הבעייה של התוכנית היא אישית שלי, שבצעם אני לא מתאים. זה היה מצב קשה מאוד, ממש סכיזופרני. מצד אחד בערבים שלי, המתכונת היתה וזה לזו של שעה טובה וכאילו לא פוליטית — כשאני מספר את הבריחות שלי ומוזמן חברייכנסת ועיתונאים, כרי שישתתפו במישחק של כחירת איש השבוע, מוזמן אמנים לא כרי שיופיעו, אלא כרי לשוחח איתם והשיחה הופכת לשיא של הערב וכל אותם אמנים, סופרים, עיתונאים, אורחים, הופיעו בשעה טובה, לא הם ולא אני היינו אותו דבר. בזמן שבוערים בחמאם היינו גם אני וגם האורחים פנטסטיים. בטלוויזיה זה לא עבר.

הפכתי לסקיזופרן. מה קורה פה? ואז הבנתי, שככל אשמה הקונספציה של איך עושים תוכנית טלוויזיה, ושעובדה שאפשר גם אחרת. משיחות הנפש שהיו לי עם חברים במערכת שעה טובה בחצי השנה האחרונה שלי בתוכנית, שהיתה לי מאוד קשה, אמרו לי משהו שכמעט הרס אותי, ואני יודע שהדבר לא נאמר ברוע-לב, אמרו לי — ייתכן שמני, שעומד על הבמה, עובר, ומני, מול המצלמות, לא עובר. לא ברוע-לב נאמרו הדברים, והיה כבר רגע שאני כמעט נטיית להשתכנע, וזה לא התייחס להתרגשות מהמצלמה, ההתרגשות הזו היא כבר הרבה שנים מאחורי.

ואו, כשאמרו לי את זה, עשיתי מכירה פומבית בטלוויזיה, ולא זה הזמן לדבר על הצד האתי, המוסרי והחברתי, אלא על הצד הבימתי. ומכיוון שאני כקי במכירות פומביות, ואילו אנשי

התחלתי לקרוא דברים בעיתונים, שאני מאוד מקווה שנכתבו בעידנא דריתחא, דברים כמו „אנחנו שמחים שהוא סוף סוף עזב.” אולי אני עושה שטות שאני נזכר ומוזכר את הרברים מחדש, כמחשבה שנייה אני חושב שאולי אין צורך להנציח התגרויות של אנשים. אני לא רוצה להנציח מריבות, לכן אני גם לא רוצה לנקוב בשמות האנשים שפגעו בי, אני כבר מומן סלחתי לכולם.

אני לא יודע איך הייתי יכול להתפטר אחרת? כלומר, להתפטר כלי שהעניין יעורר רעש. אני לא יכול להסתיר את העובדה שזה החניף לי שכולם מתעניינים בהתפטרות שלי ושעצם העזיבה שלי גרמה לכוה באלאגן. כמה שהשתרלתי לא ללכלך. אבל מה לעשות, עצם העזיבה מלכ לכת.

קר לי בחוף, זה נכון. אני אמנם מגיש ערבי-ראיונות, מנחה מכירות פומביות, משרר ברדיו, כותב על אמנות ומנחה נשפים וערבי-שעשועים, אבל יש רק מיקצוע אחד שבו אני יכול להביא את המרליה, שבו אני יכול להגיע למקום ראשון; כמנחה של תוכנית טוקישו בטלוויזיה. לדעתי ה טוקישו היא מרכיב עיקרי בתפריט טלוויזיוני ולכן כואב לי שאני לא מגיש את המנה הזו בתפריט.

„שנה קשה, זועה של שנה!”

אני מצטער ששעה טובה לא יכולה להיות טוקישו, אלא ערב ביור, גם במתכונת הנוכחית שלה. שואלים אותי אם היו לי שמחות לאיר, כשמנחים התחלפו כזה אחר זה, אחרי שעזבתי את שעה טובה. לא בכלל לא שמחתי לאידו של איש מהמנחים. ייתכן שבאופן אנושי, אילו היה אחד המנחים מצליח לעשות את מה שרציתי אני לעשות ולא הצלחתי, היה כואב לי מאוד.

מאיר שליו הוא איש טלוויזיה ככל רמ"ח וש"ה, אך למרות שהוא מנחה את שעה טובה, המיסגרת עדיין לא יצרה לעצמה מישבת טלוויזיונית נאותה. ייתכן שמלכתחילה לא היתה התוכנית צריכה להיות משובצת בערב שבת, כי אייפשו לעשות תוכנית

חשבון נפש מיני פאר

ראיתם אותי רק ב „בקרוב” — כעת חכו לסרט!

האיש הרוצה להשיג מדליה

מי פאר היה מנחה טלוויזיה פופולארי. האיש ברחוב אהב אותו. מבקרי הטלוויזיה לא כליכך. שנים ארוכות של עבודה מאומצת בתוכנית הבידור מיספר אחת בארץ עשו את שלהו. פאר נשבר והתפטר מהתוכנית. ההתפטרות לא עברה בלי רעש. נעשו נסיונות גוואשים למצוא מחליף לפאר. ארבעה מנחים ניסו להיכנס לנעליה, שניים נכשלו כישלון חרוץ, השלישי נסע לקנדה וגם הרביעי לא הצליח למלא את החלל שנוצר.

כעת נמצא לשעה טובה מנחה. כרמותו של מאיר שליו. דומה כי התוכנית מצאה את המנחה שלה.

מחוי לתמונה נמצא מיני פאר. הטלוויזיה הסרה לו. הקסם שבהופעה על המסך מושך אותו. הוא עוסק בהנחיית ערבי-ראיונות, נשפים ומכירות פומביות ומתגעגע אל המתח הנורא שבהשתתפות בתוכנית טלוויזיה. בביתו שנאות-אפקה עם אשתו קרני ובניו אילן, עופר ואורי, הוא מגדל על הגג זיתים, שהוא מוסק וגם עצי הלימונים והמנגו הבשילו.

הוא כותב על אמנות, משרר בגליציה"ל והוא אינו שקט, משהו חסר לו. מיני פאר מתגעגע למסך הקטן, ומחכה לרגע שבו ירים אליו מישוה, שם למעלה, טלפון ויציע לו תוכנית אירוח כיום חול לתוך השעות הקטנות של הלילה.

שרית ישי

אני חבר, יכולתי להתנצל בפניהם והסכרתי שגם אצלי הרברים לא היו כליכך חלקים ושגם לי היה קשה. בכלל, כל ההתפטרות שלי יצאה מכל פרופורציה והפכה לאקט לאומי כטלוויזיה כי זה מיקצועי, ועל כמה פרטים טכניים שהתפסעו לי. או אפשר להיות חכם לאחר-מעשה, או אילו הייתי צריך להתפטר כעת, הייתי דואג שכמה אנשים שנפגעו ממני לא רב ברוך כתב עלי „למני פאר אנטח קר בחוף” וזו אולי הגררת מצב נכונה. כמבט של שנה לאחור אני באמת שלם עם החלטתי לעזוב את שעה טובה אני מצטער על שני